

We waren nog maar goed en wel op de terugweg naar Onstwedde, of daar kwam me een regenbui opzetten! Abnormaal! En natuurlijk hadden we geen regenkleding bij ons. Stom hè? Maar we hadden weer eens geluk, want net op het moment, dat het noodweer zou losbarsten passeerde ons een Wessinghuizer boer met paard en wagen, die kunstmest had gehaald.

Hij zei: „Spring d'r maar gauw op! Ik blijf de bui wel veur!” En waarachtig. Het paard zette de sokken erin, en hoewel de regen bij bakken vol op het achtereind van de wagen neerdaalde, bleven wij en de kunstmest voorop kurkdroog. De wonderen zijn de wereld nog niet uit, „dat wi'k je vertell'n weez'n”!

Zo zijn we nu dus in de stokoude buurtschap Wessinghuizen. Wessinghuizen stond vroeger vaak op de kaarten. Op de foto een stukje Wessinghuizen anno 1920. Links onderaan zien we het hek van een vlondertje, waarlangs men op een voetpad kwam, dat naar Veele leidde. In die tijd was dat nog de enige verbinding met Veele. Pas in 1956 konden de - toen - oudste en jongste inwoner van Wessinghuizen, Berend Wilzing en Wuppie Bessembinders, een verharde weg in gebruik stellen. Ze knipten een lint door, dat was gespannen over de Engelkens-brug, genoemd naar „Engelkes-stee”, dat daar eertijds stond. De enige herinnering aan het oude voetpad is een voetbrugje over de A, ongeveer 30 meter vanaf de Engelkensbrug.

Links staat de boerderij van de al genoemde Berend Wilzing, gebouwd in 1914 en op de achtergrond zien we dan tenslotte de schuur, die in 1913 verrees, en toebehoorde aan Harm en Frederik Bessembinders. In 1938 is er een woonhuis voorgebouwd.

152

153